

CARTIER POPULAR

Colecție aniversară

În 2015 apar 20 de titluri alese și făcute cu drag în tiraje limitate, numerotate, la preț unic. În semn de respect față de cititorul Cartier.

1

Oameni iluștri ai Greciei antice după Plutarh

2

Oameni iluștri ai Romei antice după Plutarh

3

***Divina comedie* de Dante**

4

Roșu și negru de Stendhal

5

Contele de Monte-Cristo (Partea I) de Alexandre Dumas

6

Contele de Monte-Cristo (Partea a II-a) de Alexandre Dumas

7

Visuri de iarnă și alte povestiri de Francis Scott Fitzgerald

8

Ion de Liviu Rebreanu

9

Pădurea spânzuraților de Liviu Rebreanu

10

Zeul absent. Literatură și inițiere la Mircea Eliade de Marius Lazurca

11

Frunze de dor de Ion Druță

12

Clopotnița de Ion Druță

13

Singur în fața dragostei de Aureliu Busuioc

14

Pactizând cu diavolul de Aureliu Busuioc

15

Portret de grup. O antologie de Eugen Lungu

16

Portret de grup după 20 de ani. O antologie de Eugen Lungu

17

Poezia generației '80 de Nicolae Leahu

18

Cuvinte și tăceri de Vsevolod Ciornei

19

Arme grăitoare de Emilian Galaicu-Păun

20

După 20 de ani de Alexandre Dumas

DANTE

DIVINA COMEDIE

Dante ALIGHIERI (Durante degli Alighieri), (1265-1321), scriitor italian considerat cel mai mare poet al Evului Mediu. Implicat în luptele politice din Florența, a fost exilat (1302) și, după peregrinări îndelungate, a murit la Ravenna. A avut preocupări diverse, scriind un tratat etico-filosofic (*Banchetul*), primul studiu de filologie romanică redactat în latină (*Despre limba populară*, păstrat fragmentar) și un tratat politic antipapal (*Despre monarhie*). Sînt, de asemenea, de mare interes scrisorile sale către diverși oameni politici ai vremii (*Epistole*). În literatură, a ilustrat „dulcele stil nou” printr-un volum de poezii (*Rime*) și printr-o operă în versuri și în proză (*Viața nouă*), primul roman autobiografic, inspirat de iubirea, trăită într-un plan ideal, pentru Beatrice Portinari. O capodoperă a literaturii universale, cea dintîi capodoperă a literaturii europene moderne, este *Divina comedie*, poem de construcție alegorică în trei părți (*Infernul*, *Purgatoriul* și *Paradisul*), un grandios tablou al umanității medievale, incluzînd cunoștințele de istorie și de mitologie ale epocii. Călăuzit de Vergiliu, poetul, care este și personaj, întreprinde o călătorie în Infern, unde, în imagini teribile, pline de dramatism, vede caznele la care sînt supuși păcătoșii, și în Purgatoriu, tărîm al purificării, orizontul la care năzuiește să ajungă fiind Paradisul, liman unde se înalță prin iubirea mîntuitoare. Prin faptul că a ales italiana (dialectul toscan) ca limbă a operei sale principale, susținîndu-i capacitatea expresivă și poetică, este considerat „părintele limbii italiene”.

„Comedia este, printre altele, un poem didactic enciclopedic, în care ne este prezentată la un loc întreaga ordine universală fizico-cosmologică, etică și istorico-politică; ea este apoi o operă de artă care imită realitatea, în care sînt reprezentate toate domeniile imaginabile ale realității: trecutul și prezentul, măreția sublimă și josnicia vrednică de dispreț, istoria și legenda, tragicul și comicul, omul și peisajul; ea este, în sfîrșit, istoria devenirii și mîntuirii unui singur om, a lui Dante, și ca atare o figurare a ceea ce s-ar putea numi istoria mîntuirii omenirii în genere.”

Erich AUERBACH

CARTIER POPULAR

DANTE

Divina comedie

Traducere din italiană de George COȘBUC

Ediția a IV-a

CARTIER 20
Din 1995, în toate librăriile bune

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.
Tel./fax: 022 20 34 91, tel.: 022 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md
Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.
Tel./fax: (021) 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md
www.cartier.md

*Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune
din România și Republica Moldova.*

Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks, elefant.ro, Barnes & Nobles și pe www.cartier.md

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 022 21 42 03.

E-mail: librariadincentru@cartier.md

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 022 24 10 00.

E-mail: librariadinhol@cartier.md

Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ

CODEX 2000, Str. Toamnei, nr. 24, sectorul 2, 020712 București, România

Tel./fax: (021) 210 80 51

E-mail: romania@cartier.md

www.cartier.md

Taxele poștale sunt suportate de editură.

Plata se face prin ramburs, la primirea coletului.

Colecția *Cartier Popular* este coordonată de Gheorghe Erizanu

Editor: Gheorghe Erizanu

Lectori: Em. Galaicu-Păun, Valentin Gușu

Coperta seriei: Vitalie Coroban

Coperta: Vitalie Coroban

Design/tehnoredactare: Iulia Vozian, Marina Darii

Prepress: Editura Cartier

Tipărită la Combinatul Poligrafic

Dante Alighieri

DIVINA COMEDIE

Ediția a IV-a, martie 2016.

© 2016, 2012, 2004, 2001, Editura Cartier, pentru prezenta ediție.

Toate drepturile rezervate. Cărțile Cartier sunt disponibile
în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Alighieri, Dante.

Divina comedie : Dante Alighieri ; trad. de George Coșbuc ; cop.: Vitalie Coroban. –

Chișinău : Ed. a 4-a. – Cartier, 2016 (Combinatul Poligrafic). – 544 p. –

(Colecția „Cartier Popular” / coord. de Gheorghe Erizanu,

ISBN 978-9975-79-891-4).

Tit. orig.: Divina Commedia. – 760 ex.

ISBN 978-9975-86-057-4.

821.131.1-1

D 17

INFERNUL

CÎNTUL I

Prolog la Divina comedie

- 1 Pe cînd e omu-n miezul vieții lui,
m-aflam într-o pădure-ntunecată,
căci dreapta mea cărare mi-o pierdui.
- 4 Amar mi-e să vorbesc cît de-nfundată
pădure-a fost, încît de-a ei cumplire,
gîndind la ea, mi-e mintea-ncrîncenată!
- 7 Un strop mai mult de-amar și m-ar răpune!
dar pînă să v-arăt a mea scăpare,
eu de-alte stări văzute-n ea voi spune.
- 10 Intrai în ea, și nu știi felu-n care
atît de mult eram de somn pătruns,
pe cînd ieșeam din dreapta mea cărare.
- 13 Dar cînd sub o colină fui ajuns,
sub care se-nfunda și-această vale,
de-a cărei groază mă simții străpuns,
- 16 privind văzut-am creștetele sale
scăldate-n focu-acelei dragi planete
ce mîină sigur pe-orișicare cale.
- 19 Și-atunci scăzu și spaima care-mi stete
o baltă-n suflet cît putu să-ncapă
prin noaptea care-atîtea spaime-mi dete.
- 22 Și ca și-acela ce din valuri scapă
și-abia răsuflă, [de la mal cătînd,
se-ntoarce spre primejdioasa apă;]

- 25 așa și sufletu-mi, și-acum fugînd,
s-a-ntors spre-acel ponor, [în ochi prinzîndu-l]
ce n-a lăsat om viu prin el nicicînd.
- 28 Și-astfel, truditul trup mai întremîndu-l,
plecai din nou pe coasta neumblată,
dar ferm picior tot cel de jos avîndu-l.
- 31 Și-abia-ncepui să urc pe ea, și iată,
săltînd o sprintenă panteră-n drum
și-avînd o blană mîndru-mpestrițată
- 34 nu vrea să-mi lase cale nicidecum,
și-astfel de mult mă-mpiedica-n suire
că stetei să mă-ntorc acum-acum.
- 37 Era-ntr-a zilei cea dintii ivire,
iar soarele ieșea cu-aceleași stele
ce-au fost cu el, cînd veșnica iubire
- 40 a pus mișcarea primă-n el și-n ele;
și-astfel făceau să sper de multe ori
la blana fiarei cu pestriță piele
- 43 și dulcele-anotimp și-ai zilei zori.
Nu îns-atît ca frică să nu-mi fie
de-un leu care-apărînd îmi da fiori.
- 46 Părea că el asupra-mi vrea să vie
cu botu-n vînt, și-n foamea lui cea mare
părea și zării-o spaimă ca și mie.
- 49 Și iată și-o lupoaic-apoi că pare,
cu mii de pofte-n slabu-i trup răpus,
căci multei lumi și face zile-amare,
- 52 prin multă piedecă ce-n drum mi-a pus
cu groaza ce-o stîrnea a ei vedere
pierdui speranța de-a mai merge-n sus.

- 55 Și ca și-acel ce vesel strînge-avere,
cînd vine-un timp care și-a pierde-l face,
e-n toate trist și-și plînge-a lui durere;
- 58 așa-mi făcu și bestia făr' de pace
ce-ncet-încet venindu-mi mă-mpingea
acolo unde-orice lumină tace.
- 61 Pe cînd mă ruinam în noaptea grea,
de-odată-mi apăruse unul, care,
de lung ce-a fost tăcut, ca mut părea.
- 64 Văzîndu-l deci aci-n pustiu mare:
„Oricine-ai fi, ori umbr-adevărată,
ori om”, am zis, „te rog: ai îndurare”.
- 67 „Nu-s om”, a zis, „ci-atare fui odată.
„Strămoși”, răspunse el, „lombarzi avui:
din Mantua și mam-avui și tată.
- 70 Deși tîrziu, subt Iuliu mă născui,
și Roma subt August, pe cînd domnise
mințiții zei ce mint, eu o văzui.
- 73 Poet fiind, cîntai pe-al lui Anhise
cucernic fiu care cu-ai Troiei fii
cînd Ileon fu ars, la noi venise.
- 76 Dar tu-ntr-acest amar de ce revii?
De ce nu sui pe dealul desfătării,
că-i scop și cauz-oricării bucurii?”.
- 79 „Virgil ești tu? Fîntîna ești, al cărui
torent” – și zisei, cu rușine-acum –
„bogat pornit-a fluviul cuvîntării?
- 82 tu, marea faclă-n veci pe-al artei drum!
Deci, fie-mi de-ajutor iubirea vie
și studiul lung în dulcele-ți volum.

- 85 Părinte-mi ești, maestru-mi ești tu mie,
tu singur ești acel ce-a dat o viață
frumosului meu stil ce-mi e mândrie.
- 88 Vezi, fiara m-a întors și-mi șade-n față,
ajută-mă, 'nțeleptule vestit,
căci inima de spaimă-n mine-ngheață”.
- 91 „Pe-alt drum ți se cădea să fi pornit”,
mi-a zis, văzînd ce plînset mă doboară,
„de vrei să scapi de locul ăst cumplit.
- 94 Căci bestia care-asupra ta scoboară
nu lasă-n drum pe nime făr’ de-osîndă,
ci-i stă pe cap astfel, pînă-l omoară.
- 97 E rea din fire și mereu la pîndă
și-n veci fără de saț cumplita-i vrere,
căci, după ce-a mîncat, e mai flămîndă.
- 100 Sînt multe fiare cari și-o fac muiere
și și mai multe-or fi pîn’o să vie
să-i dea Copoiul moarte-ntru durere.
- 103 El nu averi căta-va, nu moșie,
ci mintea și virtuțile și mila
și țara sa-n tre Feltre o să-i fie.
- 106 Prin el vom mîntui de-amar umila
Italia, de-al cărei drag tu, Nise,
muriși, și Turn și-Evrial și Camilla.
- 109 Gonindu-ne-o de prin cetăți închise
din loc în loc, va-mpinge-o-n Iad de veci,
de unde-ntii invidia ne-o trimise.
- 112 Spre-a ta scăpare cred și judec deci
să-ți fiu conducător, și te voi scoate
de-aici, făcînd prin loc etern să treci,

- 115 s-auzi cum urlăperate gloate,
să vezi și-antice duhuri osîndite,
ce-a doua moarte-a lor și-o strigă toate.
- 118 Și-apoi să vezi și duhuri mulțămite
în foc, căci [speră să ajung-așa],
oricînd va fi, la neamuri fericite;
- 121 la cari de-ai vrea și tu a te urca,
mai bun ca mine-un suflet e ce vine
și lui am să te las cînd voi pleca.
- 124 Acel Stăpîn ce-acel imperiu-l ține,
fiindcă fui rebel la sfînta-i lege,
nu vrea să-i intri-n țara Sa prin mine.
- 127 “Tutindeni este domn, ci-aici e rege,
aici cetatea Sa și tronu-l are,
ferice-acei pe care-aci-i alege!”
- 130 Iar eu: „Oh, fă, pe Dumnezeu care
tu nu-l știiși, poete, ’n lume sus,
să fug și de-acest rău și-alt rău mai mare;
- 133 și du-mă ca să văd, unde mi-ai spus,
și poarta lui Sîn-Petru, ca și plînsul
celor ce zici că-n veci e neam răpus”.
- 136 Porni atunci, și-urmînd, eu după dînsul.

CÎNTUL II

Pădurea: Începutul călătoriei

- 1 Era-n amurg, și-ntunecata zare
scăpa de truda sa pe tot ce-i viu
pe-acest pământ; eu singur fost-am care
- 4 făceam gătire ca 'ntr'armat să fiu
și grelei căi și milei petrecute,
pe care-acum din minte le descriu.
- 7 Înaltul geniu, Muze, -aci mi-ajute:
și-a ta noblețe-aci să ți s-arete,
tu, minte-a mea ce-ai scris cele văzute!
- 10 Și-am zis: „Tu cel [ce] mă conduci, poete,
să-mi vezi puterea de e-n stare-ori nu-i
să intre-n căi atîta de secrete.
- 13 Părintele lui Silviu-a mers, cum spui
la cei nemuritori [nu doar în minte,
Ci el aieva, cu-ntreg trupul lui.]
- 16 Dar dacă-i fu propice-al lumii Tată,
și-l ai și-efectul nalt din el aminte
și ce și cum avea să ias-odată,
- 19 nu e nedemn să creadă cel cuminte
c-a fost ales, din cerul cel mai sus,
imperiului și Romei ca părinte;
- 22 iar ea și el, și-i drept să fie spus,
urzite-au fost cetății sfinte-a tale,
urmașule-a lui Petru-ntiul pus.

- 25 În mult de tine-a sa cîntată cale
el lucruri auzi ce-au fost temei
și-nvingerii și mantiei papale.
- 28 Apoi, cătînd dovezi credinții-acei
din care-al mîntuirii drum purcede,
s-a dus și-Alesul Vas în cer la ei.
- 31 Dar eu? Eu cum să merg? Cine-mi concedez?
Nici Paul, nici Enea nu-s: pe mine
nici eu că-s demn, nici nimeni nu mă crede.
- 34 De-aceea, dac-aș merge-acum cu tine,
mă tem c-ar fi nebun, un drum pierdut:
eu zic; iar tu pricepi și știi mai bine”.
- 37 Și ca și-acel ce nu mai vrea ce-a vrut,
schimbînd prin noul gînd pe cele-avute,
așa că lasă totul ce-a-nceput,
- 40 așa și eu sub poala coastei mute
gîndind, îmi mistuui întreaga vrere
ce-ntîi, spre-a-ncepe, – atît mi-a fost de iute.
- 43 „De-ți prind din vorbe bine-a ta durere”,
răspunse umbra mea mărinimoasă,
„ți-e sufletul cuprins de-acea scădere,
- 46 ce-abate-ades de ținta sa frumoasă
pe om, astfel [oprind,] ca năzărirea
nălucii lui pe-o bestie fricoasă.
- 49 Să-ți spui, spre-a stinge-n tine deci orbirea,
de ce-am venit și ce-auzii atunci,
cînd milă-avui de-ntîi că-ți știu pierirea.
- 52 Eu stam la cei ce sufăr făr’ de munci,
și-o Doamnă mă chemă, frumoas-atare,
încît cerui chiar eu să-mi dea porunci.

- 55 Cu ochi lucind ca steaua, și mai tare,
și blînd și dulce-al gîngașei copile
angelic glas fu-n propria-i cuvîntare:
- 58 „Poete mantuan”, a zis, „gentile
al cărui nume-n via lume-i viu
și viu va fi-ntru toate-ale ei zile,
- 61 pe-al meu, dar nu și-al sorții-amic, îl știu
atît de-oprit pe coasta cea pustie,
că-ntors de groază orbecă-n pustiu:
- 64 [Și teamă mi-e-ntr-atît pierdut să fie,
că prea tîrziu în sprijin sînt venită,
din cîte-n cer de el fui mărturie.
- 67 Dar du-te, și cu vorba ta gătită
și ce-i venit să-l mîntuie de-aice
ajută-l, ca să nu mai fiu mîhnită.
- 70 Eu, care-ți spun să mergi, sînt Beatrice
și viu de unde să mă-ntorc mi-e sete:
M-a-mpins iubirea, ’ndemn și-aceste-a-ți zice.
- 73 Cînd voi fi iar la Domnul, îndelete
vorbi-te-voi de bine, suflet mare!”
Tăcu atunci și-ncepui eu, cînd stete:
- 76 „O, Doamnă a virtuții, tu prin care
întrece omul tot ce s-ar afla
în cerul ce mai strîmte cercuri are;
- 79 Mă bucură-ntr-atît porunca ta,
că orice grabă, s-o-implinesc, mi-e-nceată,
și n-ai de ce-mi mai spune și-altceva.
- 82 Dar cum nu pregeți, pricina-mi arată,
să te cobori în negrul nostru fund
din largul plai unde te vrei plecată?”

- 85 „De ceri ce-i mai adînc să nu ți-ascund
ți-oi spune scurt”, răspunse zisei mele,
cum nu mă tem aicea să pătrund.
- 88 Te teme doar de lucrurile-acele
ce pot să vatăme-n vreun fel pe-aproape:
de celelalte nu, că nu sînt rele.
- 91 Pe mine Domnu-așa vru-n lut să sape,
că jalea voastră nu mă poate strînge,
nici foc din focul vostru a mă-ncape.
- 94 E-n cer o doamnă bună ce se plînge
de piedica unde te mîn cu teamă,
și ea județul aspru-l poate frînge.
- 97 Pe Lucia, cu-acest cuvînt o cheamă:
„Nevoie are omu-ți cu credință,
de ajutorul tău; ți-l dau în seamă”.
- 100 Urînd dar Lucia-orice suferință,
veni unde știa c-o să ne vadă,
pe mine și-a Rahirei vechi ființă.
- 103 „O, Beatrice,-a Domnului plămadă,
de ce n-ajuți pe cine-atît de dragă
te-avu, încît se rupse de grămadă?
- 106 N-auzi cum geme jalea lui întregă,
nu vezi cum moartea-l strînge mai cu zor
la riul care mării nu-i dă vlagă?”
- 109 N-au fost pe lume oameni mai cu dor
de-al lor folos, la păgubi mai cu pază,
ca mine la cuvîntul muștrător.
- 112 Și coborîi din jețul meu de rază
încrezătoare-n vorba ta cuminte,
și ție vază și la ceilalți vază.

- 115 Și după ce-mi pică acestea-n minte,
întoarse ochii-aprinși de plîns la mine,
ca mai grăbit să umblu înainte;
- 118 Și-alerg atunci, cum a vrut ea, la tine,
te scap de fiar-aceea cu noroc,
ce-n drumul scurt spre dalba culme-ți vine.
- 121 Dar ce-i? De ce, de ce rămii pe loc?
de ce în piept atîta mișelie
și nici-o-ncredere și nici un foc?
- 124 Atunci cînd trei femei, prea sfinte, ție
de grijă-ți poartă sus la curte-n cer
și vorba-mi de-atît bine-i cheazășie?”
- 127 Cum floricelele de-al nopții ger
tînjind și-nchise, dînd de caldul Soare,
se-ndreaptă toate-nvoalte pe lujer;
- 130 așa și eu cu voia temătoare
și-atîta bărbăție în piept îmi puse,
că începui, ca o ființă tare:
- 133 „O, buna, care ajutor mi-aduse,
și tu, curtean, ce te-ai supus curînd
adevăratelor ei vorbe spuse!
- 136 Îndupleci sufletu-mi așa flămînd
să vie, cu al graiului și voi,
că iată-mă-s întors la-ntîiul gînd.
- 139 Poți merge,-o vrere sîntem amîndoi,
tu călăuz, tu domn și tu maestru.”
Așa-i grăii, și, cînd porni apoi,
- 142 Intrați pe drumul aspru și silvestru.]

CÎNTUL III

Pre-infernul

- 1 „Prin mine mergi la cuibul întristării,
prin mine mergi la veșnic plîns fierbinte,
prin mine mergi la neamul dat pierzării.
- 4 Justiția mișca pe-al meu Părinte;
puterea cea divină m-a durat,
iubirea primă și suprema minte.
- 7 Cînd eu n-am fost, nimic n-a fost creat,
ci veșnic tot, și-n veci voi fi durată,
să lase-orice speranță cine-a-ntrat.”
- 10 Așa scria-n culoare-ntunecată
Deasupra unei porți. Și-am zis: „Ce scrie,
maestre-aici, e vorbă-nfricoșată”.
- 13 Iar el, atunci, ca unul care știe:
„Se cade-aici să stingi orice prepus,
și-oricare spaimă moart-aici să fie.
- 16 Sosit tu ești în locul unde-am spus
că duhuri ai să vezi, aici aduse
fiindc-al minții bun și l-au răpus”.
- 19 Și mîna sa-ntr-a mea apoi o puse
zîbind voios, iar d-asta mă-ntrămai,
și-n stări secrete-astfel el mă-ntroduse,
- 22 Suspine-aici și plîns și groaznic vai
urlau prin aerul lipsit de stele,
așa că la-nceput eu lacrimai.

- 25 Diverse limbi, cumplite vorbe grele,
voci groase-ori iuți de furia durerii,
scrișniri de dinți, loviri de mâini cu ele
- 28 [făceau o larmă care-n fundul serii
se tot rotește-n acel aer stins
Ca pulberea-n vârtejurile verii].
- 31 Iar eu, ce-aveam de spaimă capu-ncins:
„Ce-i, Doamne”, am zis, „ce-aud? Ce neam să fie
de-a sa durere-atît de mare-nvins?”.
- 34 „Aceasta este-acea ticăloșie,
în care plîng nefericiții-acei
ce nici onoare n-au, nici infamie.
- 37 De-avalma stau cu îngerii mișei
cari nici fideli Puterii creatoare,
dar nici rebeli n-au fost, ci-nchiși în ei.
- 40 Respinși de Cer, spre-a nu-l știrbi-n luoare,
sînt și de Iad respinși, căci ar putea
cei răi din Iad cu ei să-și fac-onoare.”
- 43 Și iarăși eu: „Ce cazn-atît de grea
le smulge-urlare atît de disperată?”.
Iar el: „Un scurt răspuns tu vei avea.
- 46 Nu pot spera să moară niciodată
și-n josnica-le-orbire-atît de seci
privesc cu pismă-oricare soartă dată.
- 49 Nici Drept, nici milă pentru ei în veci,
nici unu-n lume nici o faimă n-are,
Prea mult vorbim de ei; tu-i vezi și treci”.
- 52 Privind apoi, văzui un steag cu-atare
rotire-n jur, că-n graba-i negrăită
părea-n etern nedemn de-orice-alinare.

- 55 Și-atît de-adînc-o gloată-ngrămădită
pe urma lui, că n-am crezut vreodată
că moartea poate-atît de mult să-nghită.
- 58 Și aici pe mulți și cunoscuți și iată
privind văzut-am bine... umbra cui
fugi, de laș, de marea slujbă dată.
- 61 Și-atunci am înțeles și sigur fui
că-s răii-acei pe cari-i are-n ură
și Cel etern și și dușmanii Lui.
- 64 Acești ce viață nici trăind n-avură
sînt goi de tot, ai lumii ticăloși,
iar viespi și mari tăuni [cu nîțepătură]
- 67 le scurg pe-obraji de sînge valuri roși,
pe care-amestecat cu plîns fierbinte
li-l sug de sub picioare viermi scîrboși.
- 70 Văzui apoi privind și mai-nainte
pe malul unui mare rîu popor,
și-am zis atunci: „O, fă, te rog, Părinte,
- 73 să știi de-aceștia cine-s ei? Ce zor
de-a trece-i face-așa de iuți să pară,
cum văd prin negru-amurg, din graba lor”.
- 76 Răspunse el: „De cei ce s-adunară
vei ști la Aheron [în vremea cînd]
vei sta și tu pe marginea-i amară”.
- 79 [Și iată ochii rușinat plecînd,]
de teamă să nu-ntreb și neplăcute,
[cercai pînă la rîu să merg tăcînd.]
- 82 Și-atunci spre noi în luntrea lui cea iute
văzui venind cărunț un corăbier,
strigînd: „Vai vouă, suflete pierdute;